
Nødvendigt Forum

initiativ til bevarelse af dansk selvstændighed

NR. 93

SEPTEMBER 2020

Er Storbritannien inde eller ude?

Af Henrik Overgaard-Nielsen

Officielt forlod Storbritannien EU den 31. januar i år; men vi er stadig i en overgangsfase indtil nytår.

Det betyder, at meget lidt har ændret sig i det daglige i forhold til EU, bortset fra, at vores ministre ikke længere sidder med ved bordet og at vores medlemmer af Europa-Parlamentet er blevet arbejdsløse.

Ifølge "the withdrawal agreement" (udtrædelsesaftalen) så bortfalder overgangsfasen automatisk ved udgangen af december i år, uanset om en ny aftale er forhandlet på plads, medmindre EU og Storbritannien, inden udgangen af juni bliver enige om at forlænge overgangsfasen i op til 2 år mere.

EU's forhandler, Michel Barnier, har udtrykt ønske om en forlængelse, fordi han mener, at der er for kort tid til at forhandle en aftale på plads – og måske også for at få Storbritannien til fortsat at betale ind til det samlede EU budget.

Boris Johnson, Storbritanniens premierminister, har klart afvist en-

hver snak om forlængelse og har endda fået vedtaget en lov i House of Commons, der forbyder enhver forlængelse af overgangsfasen. Det betyder dog ikke, at det er udelukket med en forlængelse. Hvis parterne er enige, kan en forlængelse aftales helt op til 31 december.

Det er nu 4 år siden, vi stemte for at forlade EU og diskussionen om specielt økonomien og erhvervslivet har domineret meget af det politiske liv både før og efter 2016. Det er imidlertid klart, at befolkningen og erhvervslivet i det store hele ønsker at få Brexit overstået. Befolkningen er træt af at høre om det og erhvervslivet har brug for sikkerhed omkring, hvordan det nye samarbejde kommer til at se ud. Forlader vi EU på World Trade Organisation's regler eller får vi en frihandelsaftale.

DANMARK OG EN AFTALE.

Hvis vi ender med en "no deal" (ingen aftale) og derfor WTO-regler, så vil specielt Danmark blive ramt hårdt. Storbritannien har et handelsbalanunderskud på knap £100 milliarder i forhold til EU, EU sælger for £100

milliarder mere til Storbritannien end Storbritannien sælger til EU. Det meste af denne handel vil ikke blive påvirket, da størsteparten af produkter er undtaget for told under WTO. De 2 største områder, hvor der er høje toldprocenter, er biler og fødevarer og hvis man kigger på hylderne i supermarkeder i London, så vil man se en masse dansk producerede fødevarer, specielt mejeriprodukter. Efter Brexit er det muligt, at forbrugerne her begynder at købe mere fra specielt New Zealand, som de gjorde før vi kom i EU i 1972 - specielt hvis dansk smør og bacon pludselig bliver 20% dyrere og new zealandske varer bliver billigere, fordi en frihandelsaftale bliver forhandlet på plads.

Det er derfor en gåde, hvorfor den danske regering ikke er meget mere aktiv i forhold til at få en aftale forhandlet på plads, så katastrofer kan undgås både i landbruget og fiskeriet.

Mere intensive forhandlinger er begyndt 29. juni og Boris Johnson håbede på at have en aftale på plads med udgangen af juli, men det var for

Fortsættes på side 4 ►►

NØDVENDIGT FORUM

Redaktion:

Thorkil Sohn (ansvarshavende efter loven)
Christian Munk
Niels Holger Hansen
Lona Friborg

Adresse på redaktionen:
Bildtsvej 26, 6950 Ringkøbing,
tlf. 9749-5407
thorkil.sohn@mail.dk

Skribenter i dette nr.:

Helge Rørtoft-Madsen
Christian Munch
Thorkil Sohn (de små bokse)
Andreas Åbling Petersen
Henrik Overgaard-Nielsen
Morten Messerschmidt
Susanna Dyre-Greensite

Udkommer 1-2 gange årligt

Tryk og sats:

www.skabertrang.dk

ISSN 0905-4928

Foreningen Nødvendigt Forum

Initiativ til bevarelse af dansk selvstændighed

Sekretær:

Christian Munch
Skolevej 1, Nustrup, 6500 Vojens
Tlf. 74 87 12 26
Mail: chmu@km.dk

Kasserer:

Lona Friborg
Ribersgade 2, 3. tv., 8700 Horsens
Tlf. 75 66 73 83
Mail: lona.friborg@gmail.com

Foreningens bankkonto:

1551-9733310

Kontingent:

150 kr. årligt inklusiv abonnement.

I styrelsen:

Lona Friborg, Ribersgade 2, 3. tv.,
8700 Horsens, Tlf. 75 66 73 83

Niels Holger Hansen, Vesterled 59, 6650 Brørup,
Tlf. 76 60 00 30

Poul Thorup Kristensen,
Runebakken 64, 6500 Vojens. Tlf. 24 29 06 62

Christian Munch, Skolevej 1, Nustrup, 6500 Vojens,
Tlf. 74 87 12 26

Lars Paludan, Skovlyvej 3, 7755 Bedsted Thy,
Tlf. 97 95 93 69

Niels Petersen, Hovedvejen 33, Kærbølling,
6780 Skærbæk, Tlf. 74 75 33 64

Thorkil Sohn, Bildtsvej 26, 6950 Ringkøbing,
Tlf. 97 49 54 07

Jørgen Grøn,
Sjøstrupvej 63, 9600 Års, Tlf. 98 62 18 14

Helge Rørtoft-Madsen,
Næbvej 49, 4720 Præstø, Tlf. 26 82 55 62

Lene Mikkelsen, Bygaden 39 C, Hjerting,
6710 Esbjerg, Tlf. 23 62 20 53

KÆRE LÆSER AF NØDVENDIGT FORUM

Vi håber, at du også i det nye blad finder nogle interessante artikler og at du stadig vil bakke op om bladet og betale kr. 150,00 eller et beløb efter eget valg.

Du kan overføre dit bidrag til Danske Bank reg. nr. 1551 konto nr. 9733310.

Eller du kan betale på vedlagte indbetalingskort ved at bruge kodelinjen nederst til venstre. Husk at skrive medlemsnummer.

På forhånd tak for alle bidrag.

Der indkaldes til Landsmøde søndag den 8. november 2020 på Askov Højskole. Se omtalen andetsteds i bladet.

God fornøjelse.

Lona Friborg, Landskasserer

” Det er tilladt at citere fra bladet på betingelse af at Nødvendigt Forum angives som kilde.

Artiklerne er udtryk for forfatterens holdninger og derfor ikke nødvendigvis identiske med foreningens holdninger.

Til medlemmerne og andre læsere

Dette er Nødvendigt Forums blad nr. 93.

Bladet udsendes i lyset af den nyeste "udvikling" i EU – ikke mindst vedtagelsen af de gigantiske hjælpe- og genopretningspakker og det nye EU-budget. Hvilket skal følges op af indførslen af en slags direkte EU-skat. Alt i alt vedtagelser, som kan binde vort land og os alle sammen – inklusive vores ufødte børn og børnebørn – i mange år fremover. Ligesom der er en risiko for, at de støtteopkøb, som den europæiske centralbank skal foretage, hvis gældsbeviserne ikke kan sælges andre steder, får hele systemet til at kollapse. Seddelpressen skal nemlig køre – dvs. i dag laver man bare penge ved et tryk på en knap – og det kan føre til ukontrolleret inflation, hvis de mange ekstra penge ikke kan "slettes" igen gennem tilbagebetaling og skat.

Flere af artiklerne handler derfor netop om dette forhold. To af "vore egne", nemlig Christian Munch og Helge Rørtoft-Madsen, belyser det fra hver sin vinkel. Desuden kredser indlæggene fra Susanna Dyre-Greensite, nyvalgt formand i Folkebevægelsen mod EU og fra Morten Messerschmidt, næstformand i Dansk Folkeparti, også om denne sag.

Rundt om i bladet er der placeret seks "bokse", der kort og forhåbentligt godt sætter spotlys på nogle af de ting, vi så ofte hører, når talen er om EU. De fem er

forfattet af Thorkil Sohn, kontaktperson for Nødvendigt Forum og den sjette er et kort uddrag af en udtalelse af Søren Gade, medlem af EU-parlamentet for Venstre.

Der er også blevet plads til en lille hilsen fra Storbritannien, endda fra en dansker, som har boet der i mange år og har spillet en rolle i forbindelse med landets udmeldelse af EU. Og et læserbrev af Andreas Åbling Petersen om folkestyret. Selv om det ikke direkte har med EU at gøre, er det taget med på opfordring, fordi Nødvendigt Forum ifølge sit formål ikke kun beskæftiger sig med EU, men også med folkestyret som sådan.

Den lille hilsen fra vores kasserer ser vi ikke gerne, at I springer over. Kun vore læsers og trofaste medlemmers bidrag kan sikre foreningens fortsatte eksistens. Måske er dette vigtigere end vi aner. Når og hvis Storbritanniens succes udenfor EU viser sig, sam-

tidigt med, at EU føderalismen stadig skyder nye "blomster", så kan stemningen i Danmark vende sig afgørende. Og en udtræden af EU kan komme højt op på dagsordenen. Sker det, så vil spørgsmålet om Danmarks selvstændighed og vort folkestyre være en afgørende og udslagsgivende faktor. Det vil være det, som kan samle fra højre til venstre, fra vest til øst og fra ung til gammel. Og hertil kræves en bred, folkelig og partipolitisk uafhængig bevægelse – netop det, som er Nødvendigt Forums styrke og som også afspejles i valget af skribenter.

Sidst – men ikke mindst – bemærk derfor også invitationen til årsmødet, som igen i år holdes på Askov Højskole. Historikeren Henrik Jensen indleder mødet med et foredrag om "Danmark og EU".

*Med venlig hilsen
Redaktionen*

Fædrelandenes Europa
eller
Europæisk Union

optimistisk. Hvis en aftale kommer på plads, så bliver det nok i løbet af oktober, hvilket også er det seneste, såfremt det hele skal nå at blive ratificeret og på plads før januar, og generelt lyder det som om begge sider er "cautiously optimistic" (forsigtigt optimistiske).

DE PROBLEMATISKE OMRÅDER.

De områder, der er specielt problematiske, er fiskeri, City of London, Nordirland og "level playing field" ("ens regler").

Level playing field er EU's ønske om, at Storbritannien følger alle EU's regler omkring statsstøtte, miljø og arbejdsmarkedsforhold og at EU-domstolen skal fortolke aftalerne. Dette er selvfølgelig ikke acceptabelt for Storbritannien, da vi så skal følge regler, som vi ikke har nogen indflydelse over og acceptere, at en domstol, som skal fremme EU integration, skal dømme i interne engelske forhold.

Der lader til at være bevægelse på begge sider omkring dette område; men det er nok det sværeste område at opnå en aftale omkring. Adgang til Det Indre Marked er af medierne blevet malet som den eneste mulige løsning, ellers vil vi synke i Atlanterhavet og aldrig blive set igen. Dette har med tiden ændret sig, dels fordi firmaer stadig investerer her og dels fordi nye frihan-

delsaftaler er ved at blive forhandlet med USA, Australien, New Zealand og andre Commonwealth lande.

Nordirland og specielt grænsedragningen mellem EU og Storbritannien er et andet problem. Ifølge "withdrawal agreement" skal grænsen ligge mellem Nordirland og resten af Storbritannien for at undgå en grænse mellem nord og syd Irland. Dette er et meget emotionelt emne på grund af de store problemer, vi har set i Nordirland mellem grupper, der ønsker at forblive en del af Storbritannien og grupper der ønsker et forenet Irland. Den bedste løsning vil være at undgå en fysisk grænse fuldstændig og bruge elektroniske løsninger og stikprøvekontroller i stedet for - hvilket kan lade sig gøre, så snart det nordiske problem ikke længere bliver brugt som en politisk fodbold i Brexit debatten.

City of London og deres adgang til EU's finansielle markeder er en anden politisk fodbold i denne debat. De fleste i City har allerede forberedt sig på en "no deal Brexit" (Brexit uden aftale) og vi vil ikke se de store forandringer i forhold til, hvordan de finansielle markeder fungerer nu. London er verdens finansielle centrum, dels pga. den juridiske beskyttelse, dels pga. sproget og dels pga. den kritiske infrastruktur, der lige nu kun findes i London. Desuden er det de færreste

højtflyvende city bankers, der gider flytte til Frankfurt!

Fiskeriet er et andet emotionelt område, hvor Danmark har en stor interesse i at finde en løsning. Langt størsteparten af fisk fanget i britiske farvande bliver fanget af ikke britiske skibe og danske fartøjer tager en stor del af dem. Set fra et nationalt økonomisk synspunkt betyder indkomsten fra fiskeriet ikke så meget, men de fleste vælgere føler det som et meget vigtigt område. Jeg tror ikke det nuværende system vil fortsætte, men det er muligt at Storbritannien bruger fiskeriet som en forhandlingsløsning, hvor EU får adgang til britiske farvande i en periode. Men det vil ikke være populært.

Debatten omkring Brexit har været meget afdæmpet de sidste par måneder, da alle har haft andet at tænke på i disse Coronatider. Om det vil ændre sig nu ved jeg ikke. Men det er klart at, om vi øger eller reducerer vores bruttonationalprodukt med 1% grundet Brexit er blevet mindre relevant i forhold til den formue, der er brugt på at holde samfundet kørende under Coronakrisen.

Det er nok sandsynligt, at vi ikke ser en løsning før oktober, sådan sker forhandlingerne i EU altid. Det er dog helt sikkert, at Storbritannien ikke får en rimelig aftale før vi gør det klart,

AT "SIDDE MED VED BORDET"

Man hører ofte sagt, at vi i virkeligheden vinder suveræniteten, når vi "deler vores suveræniteten" med EU. Så sidder vi "med ved bordet" og det øger vores indflydelse.

Det er ikke korrekt. Suveræniteten er et folkeretligt begreb, der betyder "en stats selvbestemmelse over sit eget territorium". Og når suveræniteten er afgivet, er den mistet. Den korrekte måde

at udtrykke det på, er, at vi afgiver af Danmarks suveræniteten til EU-unionen og i bytte får en lille medindflydelse i hele EU (nemlig som vores stemmeandel på 3-4 % indflydelse plus/minus vores evne til at argumentere). Vi ofrer store dele af vores selvstændighed mod at få en andel af indflydelse i hele EU.

Selvfølgelig er dansk suveræniteten ikke uafhængighed af den omgivende verden; men det er friheden til at vælge afhængighed – med de konsekvenser og fordele, et sådant valg indebærer. Det er det, som Storbritannien har foretrukket og det, som Nødvendigt Forum foretrækker for Danmarks vedkommende.

Nødvendigt Forums LANDSMØDE

Askov Højskole
Maltvej 1, Askov, 6600 Vejen

Søndag den 8. november 2020
kl. 14.00 – ca. 17.00

at ingen aftale er bedre end en dårlig aftale.

Det så vi helt klart, da Grønland forhandlede deres aftale over flere år og det er forskellen på Theresa May og Boris Johnson, Boris vil "take back control" (tage magten tilbage) og den danske regering burde arbejde for en god aftale, ellers risikerer det at blive dyrt for dansk erhvervsliv.

Ovenstående artikel er skrevet for Nødvendigt Forum af Henrik Overgaard-Nielsen, der arbejder som sygesikringstandlæge i London, hvor han har boet siden 1996 med sin engelske kone Sharon og deres 2 børn.

Han er dansker og førte kampagne for både Folkebevægelsen mod EU og Danmark 92 op til afstemningen om Maastricht traktaten i 1992. Han var med til at starte JuniBevægelsen og ledede den internationale del af kampagnen op til afstemningen i 1993.

Henrik har været formand for over 30.000 tandlæger i almen praksis i Storbritannien.

Han var med til at føre kampagne op til folkeafstemningen i 2016 og blev valgt til Europa-Parlamentet i maj 2019 for The Brexit Party.

PROGRAM

Velkomst og indledning v/Christian Munch

Derefter foredrag v/ historiker Henrik Jensen:
"Danmark og EU".

På baggrund af et rids over historiske forsøg på at samle Europa i ét rige, tages der i foredraget stilling til magtforholdet mellem EU og de europæiske nationalstater, i en tid, præget af ikke mindst identitetsmæssige problemer, som følge af indvandring, brexit, globalisering mv.

Efter foredraget er der fælles kaffebord – pris kr. 50,-

Vi slutter med den ordinære generalforsamling:

1. Valg af dirigent
2. Valg af referent
3. Beretning v/Christian Munch
4. Fremlæggelse af regnskab og budget til godkendelse
5. Valg af styrelsesmedlemmer og suppleanter.
Af nuværende styrelsesmedlemmer er følgende på valg:
- Lona Friborg
- Thorkil Sohn
- Jørgen Grøn
Forslag til kandidater til styrelsen skal indsendes senest 1 uge før Landsmødet til kasserer Lona Friborg på mail: lona.friborg@gmail.com eller tlf. 7566 7383.
6. Valg af revisor:
Der er ikke længere lovkrav om, at foreninger skal have en revisor.
7. Eventuelt

Et enkelt eksempel

Af Susanna Dyre-Greensite
Formand, Folkebevægelsen mod
EU

Som regel er det alt andet end simpelt at forklare præcis, hvordan EU påvirker Danmark.

Forskellige organer i EU kommer med forordninger, direktiver, afgørelser, henstillinger og udtalelser, der på forskellige måder influerer den politik, de folkevalgte politikere fører herhjemme i Danmark.

Resultatet er, at størstedelen af dansk lovgivning påvirkes af EU. Det faktum er vigtigt at fortælle i EU-debatten.

Som regel tager det desværre lang tid at redegøre for forskellige eksempler på det. Det kan være svært at engagere folk i EU-politik, netop fordi EU er så relativt kringlet.

En gang i mellem sker der dog noget, der med al tydelighed viser, hvor meget EU bestemmer over os, og hvor lidt vi kan påvirke EU.

EN DYR SOMMER

Et sådant tydeligt eksempel er, at Danmark skal til at betale 24,2 milliarder kroner til EU hvert eneste år – 4,5 milliarder mere om året, end vi betaler i dag. Det skal vi på trods af, at et flertal i Folketinget (og formodentlig blandt den danske befolkning) egentlig ønsker, at vi skal betale mindre til EU.

I Danmark mener vi, at der må kunne skæres ned på EU's enorme budget, det være sig på den klimaskadelige landbrugsstøtte, rejsecirkuset, støtte til fossile brændsler eller frås og luksus til EU-ansatte. Den ikke-folkevalgte EU-Kommissionen ønskede dog, at EU-budgettet skulle vokse markant. Da EU-landenes stats- og regeringsledere i sommer forhandlede om Kommissionens udspil, blev resultatet som bekendt et historisk stort budget med en historisk stor regning til Danmark.

24,2 milliarder kroner er rigtig mange penge.

Beløbet svarer til næsten 1,5 gange det beløb, som Regeringen foreslår at give i udviklingsbistand næste år. Det er 9,3 gange så meget, som Regeringens "Arne"-pensionsudspil vil koste. Det er 9,7 gange så meget, som oppositionens ønske om at afskaffe arveafgiften ville koste. Og sådan kunne man blive ved.

Af de 24,2 milliarder kroner får Danmark en del tilbage i form af programmer, vi ikke selv kan bestemme over. Vi giver desuden langt mere, end vi får tilbage.

EN MAGER FINANSLOV

De 24,2 milliarder kroner, som vi skal betale til EU, er på forhånd låste, når politikerne mødes til finanslovsforhandling her til efteråret. Det betyder, at der er færre penge til alle

de projekter, som de folkevalgte vil gennemføre.

Inden politikerne kan indfri mange af de løfter, der gjorde, at vi stemte på dem, skal de ud og finde 4,5 milliarder kroner mere til EU i statsbudgettet i forhold til tidligere år. Det har EU nemlig bestemt.

ET GODT EKSEMPEL

Fra et demokratisk standpunkt er det naturligvis enormt ærgerligt, at det ikke er politikere, vi har stemt på, der bestemmer over vores skattekrone. Det er dog et meget godt eksempel på, at de folkevalgtes magt på det kraftigste begrænses af EU.

Eksemplet er helt simpelt: EU har bestemt, at vi skal betale mere til EU, og derfor er der alt andet lige mindre, som de danske politikere kan fordele.

Det er også enormt stærkt.

EU-modstanden vil uden tvivl vokse i Danmark, hvis det lykkes os EU-modstandere at kommunikere netop det helt enkle budskab under de aktuelle finanslovsforhandlinger.

Nødvendigt Forums
HJEMMESIDE

Besøg os på www.nodvendigt-forum.dk

Desværre må vi meddele ...

Desværre må vi meddele, at vort bestyrelsesmedlem Hilmar Kirkegaard Mikkelsen fra Esbjerg den 20. august 2020 er afdøet ved døden efter kort tids sygdom. Hilmar blev 75 år og var stærkt engageret

i EU-modstanden, såvel i Nødvendigt Forum som i Folkebevægelsen mod EU, ikke mindst også på lokalt plan i Esbjerg. Vore tanker går til hans efterladte hustru Lene og hendes og Hilmars familie. Lene

er lige så engageret i sagen som Hilmar var – også i Nødvendigt Forum.

Den øvrige bestyrelse kondolerer.

Fjerner vi os fra folkestyre?

Læserbrev af Andreas Åbling Petersen, Stadebjerggård, Ellum, Grænsevej 1, Løgumkloster.

Findes der retfærdige valgsystemer, som betyder, at vælgerflertallet bestemmer, hvem der vinder valget?

I England, hvor valgsystemet er "valg i enkeltmandskredse", er det ikke særlig sandsynligt, at parlamentsmedlemmerne repræsenterer et flertal af de englændere,

der har stemt ved valget.

I USA sker det tit, at den valgte præsident har fået færre stemmer end modkandidaten, hvilket også var tilfældet, da Donald Trump blev valgt.

Er der lignende tilstande i Danmark?

Jeg har fået fortalt, at en person, som et partis medlemmer har

valgt til borgmesterkandidat på partiets liste vil være valgt til borgmester, såfremt listen får flertal, og det uanset om andre personer på listen får flere stemmer end spidskandidaten.

Hvis det er tilfældet, så nærmer vi os USA-tilstande for meget og fjerner os for meget fra det, som jeg opfatter som folkestyre.

Hvad siger grundloven til EU-afgifter?

EU's toppolitikere har som bekendt besluttet, at EU skal pumpes mere end 5000 milliarder kroner ind i den corona-ramte, europæiske økonomi.

Og da EU ikke har de penge, skal tilskuddene og lånene finansieres ved at EU stifter gæld ved at optage lån i den finansielle sektor.

Og denne EU-gæld foreslås betalt ved, at EU skaffer sig "egne indtægter" ved at opkræve afgifter, først på plastaffald og CO₂-udslip og senere på "finansielle transaktioner".

Men ligesom tidligere, når EU's magt skulle udvides med flere beføjelser, har hverken ledende politikere eller pressen nævnt, at det kan være første trin til et EU-afgift- og -skattesystem.

De har heller ikke nævnt, at milliardprojektet ikke kan gennemføres uden at "afgørelsen om egne indtægter" godkendes af medlemslandene "i overensstemmelse med deres respektive bestemmelser.

Det står der tydeligt i topmødets konklusion (s. 9).

I Danmark skal indførelse af EU-afgifter derfor godkendes eller forkastes efter grundlovens bestemmelser, som muligvis kræver en folkeafstemning.

Tiden er inde til at afklare det spørgsmål!

Helge Rørtoft-Madsen, medlem af Nødvendigt Forums styrelse.

Hjælper EU's hjælpepakker

Af Christian Munch

Medlem af Nødvendigt Forums styrelse.

EU-kommissionen kunne dårligt lade som ingenting, mens coronaen fejdede hen over eurolandene og hele verden. Og det gjorde den heller ikke: "Nu er tiden inde til, at den europæiske Union igen kommer på benene og at vi går sammen om at rette op på skaderne som følge af krisen og forberede en bedre fremtid for den næste generation" (Bruxelles den 27. maj 2020). Og "Next generation EU" (næste generations EU) er netop navnet på den handleplan eller de støttetiltag i form af 1.85 billioner euro eller 1.850 milliarder euro, som skal kickstarte økonomien og sikre, at EU hurtigt kommer videre efter corona-krisen.

Selvfolgelige har hver enkelt land deres hjælpepakker og støtteordninger, men det er nødvendigt at EU også har sine støtteprogrammer. "Hvis man overlader det til de enkelte land at handle alene, vil genopretningen sandsynligvis blive ufuldstændig, ujævn og uretfærdig" står der i kommissionens genopret-

ningsplan. En national indsats er ikke tilstrækkelig.

Pengene skal blandt andet komme gennem EU's "egne indtægter". "Egne indtægter" det vil sige, at EU selv vil begynde at opkræve afgifter og skatter af borgere og virksomheder, hvor man hidtil har måttet nøjes med at hente sine midler fra medlemslandene vil EU selv opkræve skatter.

Ligesom pengene skal komme fra forøgede budgetter. Budgettet er vedtaget for den næste syvårige periode indtil 2027. Danmark skal betale fire milliarder ekstra om året. Men budgetter og dermed også de nationale bidrag må forventes at stige betragteligt, når vi fra 2028 skal til at betale af på de lån, som er optaget til at finansiere hjælpepakkerne. Det er tale om trediveårige lån 2028 -2058. "Next generation EU" er ikke et dårligt navn, for det bliver den næste generation, vores børn og børnebørn, der skal betale af på de gigantiske lån, som er optaget for at afbøde vores aktuelle krise.

"El País", Spaniens største avis fremhæver aftalens historiske dimension – ikke blot for de trængte middelhavslande, men for hele det europæiske samarbejde.

»For første gang i historien vil EU stifte fælles gæld, ovenikøbet i massivt omfang. Ikke blot for at lindre covid-19-krisen; men også mindske risikoen for, at Unionen splintres i økonomisk forstand«

Det bliver de sydeuropæiske lande, Italien og Spanien, som vil få mest glæde af hjælpepakkerne. Og det skal være de arbejdsløse og de syge og de efterladte til ofrene for corona velundt,

hvis pengene når så langt. "Denne destabiliserende og omskiftelige krise er først og fremmest en menneskelig tragedie", men kommissionen har også i høj grad øje for den økonomiske tragedie. Bekymringen gælder nok så meget Euroen og eurosamarbejdet, som i forvejen er i krise.

Også formanden for den europæiske centralbank ECB Christine Lagarde er bekymret og skriver på Twitter: „ekstraordinære tider kræver ekstraordinære handlinger“. "Der er ingen grænser for vores forpligtigelse over for euroen. Vi er fast besluttede på at bruge vores værktøjs fulde potentiale inden for vores mandat".

Dette værktøj er støtteopkøb, ECB har ikke andet værktøj i skuffen. Men man må spørge, om disse værktøjer ikke allerede har set deres udløbsdato. Siden finanskrisen har ECB opkøbt værdipapirer statsobligationer og virksomhedsobligationer for at få gang i væksten og for at hjælpe de sydeuropæiske lande på fode. Det er ikke indlysende, at det har virket, væksten er stadig lav i mange lande og bankerne døjer med negative renter. Man havde en plan om at sætte støtteopkøbene i ro, nu må de både fortsætte og forøges. Når både nationalstaterne og EU vil sælge statsobligationer i stor skala, vil bunden gå ud af markedet, så mange er der ikke til at opkøbe værdipapirer og derfor har ECB varslet sit støtte program for at holde renterne og priserne oppe. ECB lader pengeseddelpresserne arbejde på højtryk. Om dette økonomiske eksperiment vil lykkes, vil tiden vise.

Et risikabelt økonomisk genopretningsprojekt, som den næste gene-

ration skal betale prisen for. Gældsat bliver vi og gældsat bliver de. Der er ikke noget, der binder sammen som gæld. Gæld forpligter, og ethvert land som måtte ønske at træde ud af unionen vil først skulle udrede deres andel af de økonomiske forpligtelser. En gældssætning af denne størrelse vil gøre udtrædelse om ikke politisk umulig, så økonomisk. Tillykke til Storbritannien at de kom ud i tide.

Hvad har kommissionen mere i posen? Jo, altid mere af samme slags. Enhver krise er velkommen som undskyldning for mere og dybere integration.

Fælles politik om miljø, vækststrategi, alternative brændstoffer, en million ladestationer, omstilling af landbrugspolitik, et dybere og mere digitalt indre marked, fuldføre bankunionen, opruste imod cyberkriminalitet, beskytte ofre for vold og bekæmpe skattesvig. Kommissionen foreslår fællesinvestering i forskning

i lægemidler og oprettelsen af et EU-beredskab (forkortet rescEU), som skal kunne håndtere krisesituationer.

Midlertidigt har kommissionen været tvunget til at opgive de ellers ufravigelige principper til værn om det indre marked: De åbne grænser og den frie konkurrence uden statsstøtte til egne virksomheder. Kommissionen må se gennem fingre med, at de enkelte lande støtter egne nødlidende virksomheder og redder arbejdspladser. Og måtte kommissionen se gennem fingre med, at grænsebomme gik ned mellem schengenlande under migrantkrisen i 2015, så er endnu flere grænser blevet lukket af corona. Og for det tredje må kommissionen midlertidigt opgive den strenge kontrol med EU-landenes finanser og tillade store underskud og overskridelser af budgetterne.

Foreløbig har EU's statsledere på topmødet den 22. juli vedtaget dele af

nødhjælps programmet, hvor i første omgang 203 milliarder skal sendes til det nødlidende Italien og 73 milliarder til Spanien. Der havde været politisk modstand imod støttepakkerne fra blandt andet Danmark og Holland. Man kunne måske forvente taknemlighed og lidt ydmyghed fra de lande, som får mest glæde af hjælpepakkerne, særligt når man tager corona-situationens alvor i betragtning, de mange syge, de omkomne og den fare som virus stadig udgør. I stedet reagerede en af de italienske forhandlere (unavngiven) efter de lange forhandlinger med en frækhed: "Husker i Francesco Totti?" - en fodboldspiller som scorede mål mod Holland EM-semifinalen i fodbold i 2000 mellem Italien og Holland.

Man må ønske sig og håbe på, at der bliver udvist mindre frækhed og mere ydmyghed, når de gigantiske støttemidler skal fordeles i tiden, der kommer, og at de må komme de sande nødlidende til gode.

Søren Gade skriver...

Søren Gade, EU-parlamentsmedlem for Venstre, skriver 17. april 2020 i en artikel på Jyllands-Postens blog bl.a. følgende:

EU's genopretningsplan er fyldt med føderale tiltag såsom højere EU-budget, højere skatter og en ny EU-traktat. Derfor stemte jeg nej til planen – ikke fordi jeg ikke ønsker, vi skal hjælpe hinanden i denne tid – men fordi jeg ikke ønsker mere føderalisme og mere magt til EU.

... graver man sig ned i genopretningsplanen, er det tydeligt at se, at krisen bliver brugt som et middel til at give EU mere magt og flere beføjelser. For eksempel kravet om et højere EU-budget. Eller kravet om, at EU's traktat skal ændres. Eller kravet om flere beføjelser skal flyttes fra landene til

EU-institutionerne. Eller kravet om, at EU-landene i fællesskab skal hæfte for lån gennem såkaldte euro-obligationer. Krav som en række lande og EU-Kommissionen støtter op om.

Oveni er genopretningsplanen fyldt med tiltag, som absolut intet har med krisen at gøre. For eksempel kræves det, at EU-landene ubetinget ophæver eksisterende midlertidig grænsekontrol mellem deres nabolande. Jeg mener virkelig ikke, at det er noget, EU skal blande sig i - det skal det enkelte land helt selv bestemme. Et andet eksempel er også, at man kræver en permanent europæisk arbejdsløshedsordning for alle EU-borgere, der betyder, at danske skatteborgere skal betale penge til understøttende ydelser

til arbejdsløse i andre EU-lande. Endnu en pind til danske models ligkiste.

Og ærligt talt føles det desværre som om at en stor del af dem, der ikke er enige i kravene har opgivet modstanden og nu bare løber med på den føderale galskab, der er i EU. Jeg ser det fra første parket i Europa-Parlamentet, hvor de fleste politiske grupper kræver flere og flere beføjelser flyttet fra landene til EU.

Danmark skal være en suveræn nation i al fremtid. Danmark skal ikke betale mere til EU's budget på bekostning af dansk velfærd. Danmark skal ikke hæfte for de andre euro-landes gæld. Og Danmark skal selv være herre over vores egne grænser.

Sydeuropa ved en skillevej

Af Morten Messerschmidt
Medlem af Folketinget for Dansk
Folkeparti

Forestil Dem at bo på en villavej. Man gør sit for at holde og passe haven, man maler, så mure ikke skaller og man sørger for at udskifte spær og vinduer, når de ikke kan mere. Man gør, hvad man kan for at holde sin villa godt. Men naboen derimod har ikke samme patentlighed. Her er vinduerne punkterede, tagrenderne utætte og haven et vildnis. En dag kommer naboen uanmeldt forbi. Han har en god idé. Skulle I ikke slå matriklerne sammen og optage fælles lån? De velholdte villaer på vejen vil jo utvivlsomt holde renterne nede for hele vejen. Så hvorfor ikke gå solidarisk sammen?

Mon ikke de fleste vil takke pænt, men håndfast, nej? For når man ikke kerer sig om at vedligeholde sit hjem, går det ud over ejendomsværdien. Og en villa, der er durk på vej mod at ende som håndværkertilbud i salgsannoncerne, gør næppe noget

godt for hverken villavej eller nabo-skab. Faktisk tværtimod. For når de pligtopfyldende villaejere pludselig har ansvaret også for de knap så velholdte villaer, betyder det højere renter og lavere kreditvurdering. Sådan bør vi også se på EUs nye EU-genoprejsningspulje med fælles hæftelse. Og derfor bør der lyde et klart nej. Næmlich af præcis samme årsager, som det vil lyde fra den fornuftige villaejer til den ufornuftige.

For hvorfor skulle de veldrevne lande i Nordeuropa acceptere at hæfte og bære ansvaret for de lån, som Sydeuropa gerne vil optage? Hvorfor skulle de lande, hvor vi beskatter borgerne hårdt, men til gengæld sikrer velfungerende arbejdsmarkeder, pensionssystemer og uddannelsesmuligheder, overtage det finansielle ansvar for de lande, hvor politikerne ikke gør det samme? Den eurobegejstrede vil sige, at vi har en interesse i at få Sydeuropa på benene. Men hvorfor skulle en ny superpulje sikre det, som 20 års lånepakker og gældseftergivelse ikke har magtet?

Det er jo ikke første gang, Sydeuropa beder Nordeuropa om hjælp. Tværtimod faktisk – vi har stor erfaring med den slags. Og erfaringen er, at de foregående hjælpeindsatser ikke har ført til de nødvendige reformer. End ikke de arbejdsmarkedsreformer, som Macron selv efterlyste i bogen "Revolution", er gennemført. Er det da ikke lidt fattigt, at Macron nu selv kommer med solidaritetshatten i hånden?

I bånd og grund afslører situationen den fundamentale konstruktionsfejl, som EU og euroen er bygget med.

Med den fælles valuta opstod en gensidig afhængighed, så Nordeuropa (læs: Tyskland) gang på gang måtte eftergive de sydeuropæiske lande, hvis regeringer til gengæld kan rette vælgerens vrede imod Nordeuropa, når levestandarden går ned. Det er euroens svøbe og den skæbne, som uvægerligt bliver projektets død. I et normalt demokrati vil en uansvarlig økonomisk politik få vælgerne til at kræve en ny regering. Det har vi også prøvet i Danmark, hvor Anker Jørgensens finanspolitik førte til Schlüters upopulære kartoffelkur. Vælgerne vidste, hvad det gjaldt og valgte den hårde Schlüter-linie i næsten ti år. Det er en sund dynamik, når et politisk system sikrer sammenhæng mellem den valgte regering og den førte politik. Et system uden den dynamik, er usundt.

Derfor er det hverken solidaritet eller venlighed at give hjælpepakker med fælles hæftelse til Sydeuropa. Derimod vil lån på almindelige markeds-vilkår stille de sydeuropæiske lande overfor et nødvendigt virkelighedens ultimatum: reformer jeres land, så det passer ind i euroens (læs: tyske) produktionsmaskine eller forlad euroen. Begge dele vil løse problemet. Men enhver snak om mellemløsninger vil kun forværre det.

EU-STATSBORGERSKAB

Danmark fik i 1993 fire undtagelser fra EU-unionens bestemmelser. Den mest kendte er nok undtagelsen fra EUROen, som senere blev søgt ophævet ved en folkeafstemning – hvilket som bekendt mislykkedes. Desuden er vi udenfor EU's retspolitik og forsvarspolitik.

Og så er der den mindst kendte undtagelse: Vi har ikke indført EU-statsborgerskab.

Desværre har regering og Folketing aldrig rigtigt håndhævet denne undtagelse. Vi kunne have brugt den til at sige fra overfor meget – men vi har i stedet accepteret de rettigheder, som i tidens løb er blevet tildelt borgere fra andre EU-lande i Danmark. Blandt andet og især fordi Danmark har accepteret

at rette os efter domme fra EU-domstolen, som giver andre ret til at opholde sig i Danmark og opnå danske rettigheder "udenom" vore nationale regler og uden dansk statsborgerskab.

Det er vigtigt at holde fast ved undtagelsen. Det er helt afgørende for et lands selvstændighed, at det kan behandle egne borgere efter andre regler end alle andre. Selvom dette kan udtrykkes i det negativt ladede ord "diskrimination" – ja, så er det netop retten til at diskriminere på baggrund af nationalitet, der er en af de væsentligste forudsætninger for selvstændighed. Ellers risikerer vi, at eksisterende og kommende EU-regler tvinger os til at give flere rettigheder til stort set alle

EU-borgere, der vil slå sig ned her. De fleste vil vel mene, at det er i orden, at vi med hensyn til sociale rettigheder skelner egne statsborgere og andre med ophold i landet. Hvis alle og enhver kan nyde alle sociale goder, ja, så vil det jo tvinge lande med en høj social standard til – af rene konkurrencehensyn – at søge mod en lavere standard.

Jeg håber og tror, at det danske folk, hvis der skal stemmes om denne undtagelse, helt intuitivt vil stemme nej. I modsat fald vil vi for alvor demonstrere, at vi ikke regner os selv og vort eget for noget af værdi

Fædrelandenes Europa eller Europæisk Union

EU's PENGEBEHOV

EU's gigantiske hjælpe- og lånepakker indebærer, at medlemslandene – også Danmark – skal betale og hæfte for uhørte milliardbeløb.

Jeg ser med bekymring på, at vort land på denne måde bindes op på en kæmpegæld i årtier. Det kan koste dyrt i økonomisk handlefrihed. Samtidig med, at vi slet ikke har tilstrækkelig sikkerhed for, om pengene kommer de rette til gode.

Den bedste måde at hjælpe på i nødsituationer er, at den danske regering og vort Folketing selv bevilger, hvad der er mulighed for og i samarbejde med modtagerlandene sikrer, at de mest trængende får først.

Og – for at føje spot til skade – taler man nu også om, at der skal udskrives en form for skat direkte til EU. Man bruger eufemismen "EU's egenindtægter". På længere sigt er det særdeles farligt.

Der kan nemlig skrues mere og mere op for EU-skatter, når de først er indført. Og da der ikke er ubegrænsede muligheder for at opkræve skat og da den stærkeste – i dette tilfælde EU - altid tager først, så vil resultatet blive, at stat, regioner og kommuner må nøjes med det, som EU levner til os.

Magten følger pengene – så vi risikerer et stort skridt i føderal retning. En bekymring, som briterne nu er sluppet fri af.

Er EU ikke nødvendigt af hensyn til grænseoverskridende problemer?

Som eksempel vælger jeg "flygtninge- og indvandringspolitik" – men det gælder også analogt for andre "politikker", som ikke kan løses nationalt, f.eks. store miljøproblemer osv.

Der er to hovedproblemer ved at overlade det til EU.

- 1) EU er i virkeligheden "for lille".
- 2) Hvis EU får retten til at bestemme, ved vi ikke, hvor det "lander" mellem de to yderpunkter: In

casu EU lukket med pigtråd og minefelter ELLER fri adgang. Og så "lander" det ikke engang – for det kan "floppe" frem og tilbage afhængig af den politiske stemning i EU's organer.

Men vi ved, at vores indflydelse på det hele bliver omtrent som den indflydelse, vi har på månens faser (nemlig vore 3-4 % indflydelse i EU).

Hvad der så løsningen?

Mellemfolkelige aftaler mellem så mange af verdens lande som muligt – hvor svært den end er. For når sådanne aftaler endeligt er på plads, ligger de fast. De kan kun flyttes ved nye aftaler. Og de kan siges op. Modsat – hvis EU overtager området: Så kan der ikke siges op og bestemmelserne kan ændres hen over hovedet på os.

EU RESPEKTERER IKKE MAGTENS TREDELING

I Danmark er magten delt mellem Folketinget (Den lovgivende magt), Regeringen (Den udøvende magt) og Domstolene (Den dømmende magt).

Dette demokratiske princip efterleves ikke i EU. De overordnede retningslinjer for lovgivningen

vedtages af "Rådet", der består af ministre fra medlemslandene (altså en udøvende magt). Desuden har den såkaldte lovgivende magt Parlamentet ikke ret til at fremsætte lovforslag. Den ret tilkommer Kommission, der er EU's "regering", altså en udøvende

magt. Endelig er der en tendens til, at EU-domstolen er "politisk" i sine afgørelser. Som det siges på EU-parlamentets hjemmeside: "Domstolen har vist sig at være en meget betydningsfuld faktor – nogle vil endog sige en drivkraft – i den europæiske integration."